

u Velehradu, který vybudovala v letech 830 - 840 irsko-skotská misie. Dále je to bazilika sv. Jiří na Pražském hradu nebo rotunda sv. Jiří na Přemyslově.

My ale nemusíme jezdit ani tak daleko, abychom navštívili sakrální památku zasvěcenou tomuto mučedníkovi. Ráda bych se krátce zastavila u kaple sv. Jiřího v Litovli, a to proto, že právě v březnu 2011 byla po rozsáhlé rekonstrukci znovu otevřena pro veřejnost. Tato gotická stavba byla vystavěna roku 1484 za Karla IV. z Vlašimi a sloužila katolickému obyvatelstvu, českým mluvčím, proto se také někdy nazývá česká kaple. Je unikátní tím, že se dochovala v původní gotické podobě bez přestaveb a to v etnicky velmi kvalitní malířské výzdobě vytvořené během prvního staletí po vybudování objektu.

Při slavnostním otevření této kaple, kterou při této příležitosti požehnal sám otec arcibiskup, mne zaujala slova norského velvyslance (oprava kaple se uskutečnila za významné podpory Norských fondů), který se ve svém projevu nezastavil pouze u spokojenosti nad dobře vykonaným dílem, ale vyzval všechny přítomné k zodpovědnosti za budoucnost. Mínil tím budoucnost sakrálních památek a veškerého národního bohatství.

Ale já bych ráda tuto zodpovědnost rozšířila o zodpovědnost nás všech za naši víru. Za to, že máme povinnost svým způsobem života svěřit o hodnotách klesá anství. Tak jak k nám promlouvá poselství svatojiské legendy o vítězství pevné aisté víry. (ss)

V měsíci dubnu oslaví paní **Alžběta Kropáková** 88 let a pan **Josef Zakopal** 86 let. Naším jubilantem je i my hojně Boží požehnaní, pevné zdraví, radost a pokoj v srdci!

Dležitá akce před Velikonocemi:

akce – místo	den	čas
Velikonoční zpovídání v Uničově	Pondělí 18. 4.	16.30 – 18.00
Obnova kněžských slibů – katedrála Olomouc	Čtvrtek 21. 4.	9.30 hodin

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH 2011

Zelený čtvrtek	21. dubna 2011	
Mše sv. na památku Poslední večeře	Uničov	18.00 hodin
Adorace před NSO	Uničov	19 – 22 hodin
Při večerní mši sv. se podává Eucharistie podobojí – Tělo i Krev Páně „namáčením“ – a proto věřící přijímají pouze do úst, ne na ruku. Po skončení mše svaté bude vystavena Eucharistie v „Getsemanské zahradě“ k soukromé adoraci až do 22 hodin. Na požádání bude také po mši sv. příležitost ke svátosti smíření.		
Velký pátek	22. dubna 2011	
Pobožnost křížové cesty	Uničov	15.00 hodin
Velkopáteční obřady	Uničov	18.00 hodin
Pobožnost křížové cesty	Ruda	20.00 hodin
Velký pátek je dnem přísného postu a dnem rozjímání nad utrpením a smrtí našeho Pána na kříži. Vrcholem Velkopátečních obřadů je uctívání kříže		
Bílá sobota	23. dubna 2011	
Adorace věřících u Božího hrobu v kapli sv. Josefa – soukromé rozjímání o velikosti lásky Ukřižovaného Pána	Uničov	8 – 18 hodin
Mše sv. z velikonoční vigilie	Uničov	20.00 h.
Slavnost Vzkříšení začíná velikonoční vigilií večer nebo v noci na Bílou sobotu. Večer po západu slunce se shromáždí věřící před kostelem, kde je připravena hranice pro zapálení a posvěcení ohně. Při velikonoční vigilií se také světlí křestní voda a věřící obnovují křestní slib.		
Neděle Zmrtvýchvstání	24. dubna 2011	
Slavnostní mše sv.	Uničov	8.30 hodin

Jednoměsíční POKOJ VÁM! vydává římskokatolická farnost v Uničově. Neprodává! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Přesměsíčky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, elektronickou poštou. Nevyžádání přesměsíčky se nevracejí. římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkunicov@tiscali.cz, www.farnostunicov.cz

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Duben 2011

Ročník 7

číslo 4

SLOVO ŽIVOTA NA DUBEN

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ (Mk 14,36)

Ježíš je v olivové zahradě, na místě zvaném Getsemany. Nastala tolik očekávaná chvíle. Jde o klíčové okamžik celého jeho života. Padne na zem, úpěnlivě prosí Boha, kterého oslovuje slovy: „Otče, aby ho ušetřil „tohoto kalichu“. Tato slova vyjadřují jeho utrpení a smrt. Ježíš prosí, aby ho tato hodina minula... Ale nakonec se zcela odevzdává Otcovi v li:

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“

Ježíš ví, že jeho utrpení není ani náhodná událost, ani pouhé rozhodnutí lidí, ale Boží záměr. Bude obžalován a zavržen lidmi, avšak „kalich“ přichází z Božích rukou.

Ježíš nás učí, že Otec má s každým z nás svůj láskyplný záměr a každého miluje osobní láskou. Věříme-li v tuto lásku a odpovídáme na ni svou láskou – což je podmínka – obrátí Otec každou věc v dobro. Ježíšovi se nic nestalo náhodou, ani utrpení a smrt.

A potom přišlo Vzkříšení, jehož velký svátek oslavujeme v tomto měsíci.

Příklad Ježíše Zmrtvýchvstáního musí být pro náš život světlem. Vše, co nás potká, co se stane, co nás obklopuje a také vše, co nám způsobuje bolest, musíme umět vnímat jako Boží vůli, ve které se projevuje jeho láska k nám, nebo jako Boží dopuštění, ve kterém se stejným způsobem projevuje jeho láska.

Tehdy bude mít v životě všechno smysl, všechno bude nesmírně užitečné, i to, co se nám v dané chvíli zdá nepochopitelné a absurdní, včetně toho, co nás - stejně jako Ježíše - může uvrhnout do smrtelné úzkosti. Postačí, když spolu s ním dokážeme v plné důvěře v Otcovu lásku opakovat:

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“

Jeho vůle znamená žít, dokovat mu s radostí za dary života. Někdy ale rozhodnutí není taková, jak ji vnímáme: skutečnost, před kterou musíme rezignovat, zvláště tehdy, když se setkáme s bolestí; není to ani jednotvárný sled udá-

lostí probíhající v našem životě.

Boží vůle je jeho hlas, který k nám neustále hovoří a zve nás. Je to způsob, jímž nám Bůh vyjadřuje svou lásku, aby nám daroval plnost svého života.

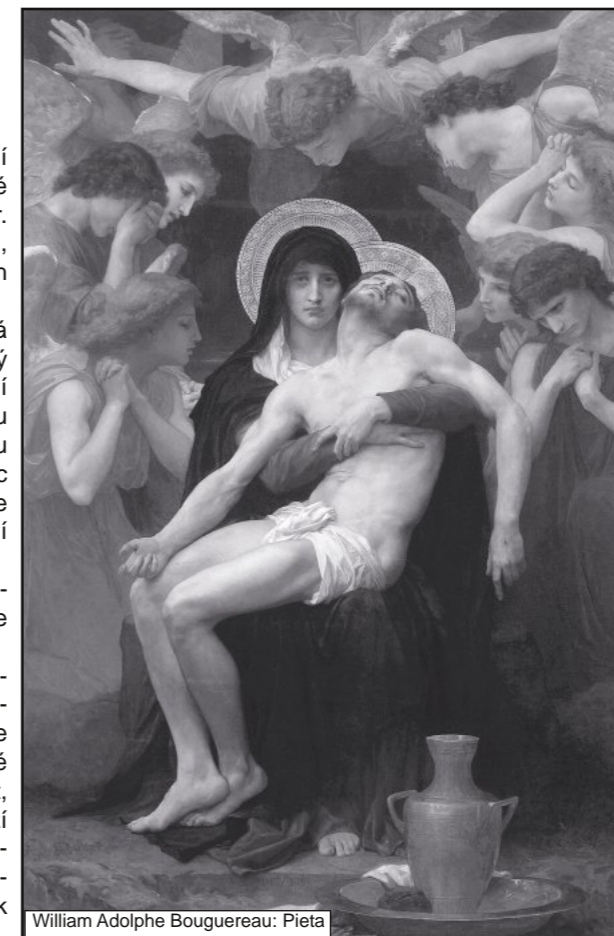
Mohli bychom si ji představit jako slunce, jehož paprsky znázorňují Boží vůli pro každého z nás. Každý kráčí po jedné paprsku, který se liší od paprsku jiného člověka, i když je to stále paprsek slunce, tedy Boží vůle. Všichni tak konáme jednu jedinou vůli, Boží vůli - ta je však pro každého odlišná. Čím více se paprsky blíží ke slunci, tím více se přibližují sobě navzájem. Podobně je tomu i s námi: čím více se stále dokonalejším plněním božské vůle blížíme k Bohu, tím více se blížíme sobě navzájem, až budeme všichni jedno.

Žijeme-li takto, můžeme se všechno v našem životě změnit. Místo abychom šli k lidem, kteří jsou nám sympatií, a my jim rádi pouze je, můžeme přicházet ke každému, jehož Boží vůle postavila vedle nás. Místo abychom dávali přínosnost, co se nám více zamlouvá, můžeme jít vstříc tomu, co nám raději upřednostnit Boží vůle. Jsme-li zcela ponořeni do Boží vůle daného okamžiku („co ty chceš“), přivede nás to k odpoutanosti od všech věcí i od vlastního já („ne co já chci“). Takovéto odpoutanosti nedosáhneme až tak jejím úmyslným vyhledáváním, ale přijde sama, hledáme-li Boha a nic jiného. Tehdy bude radost úplná. Stačí se pohroužit do okamžiku, který právě probíhá, plnit v něm Boží vůli a opakovat:

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“

Uplynulý okamžik už není, budoucí nám ještě nepatří. Připomíná to cestujícího ve vlaku: aby došel k cíli, nechodí sem a tam, ale sedí na svém místě. Stejně tak máme i my klidně stávat v přítomnosti. Vlak času se pohybuje sám od sebe. Bohu můžeme milovat jen v přítomnosti, která je nám daná, svým rozhodným, bezvýhradným a inorodým „ano“ jeho vůli.

Milujme tedy úsměv, který máme darovat, práci, kterou máme odvést, auto, které máme řídit, jídlo, které máme připravit, akci, kterou máme uspořádat, milujme člověka, který přepokrování na str. 2

vedle nás.

Ani zkouška ani bolest nám nemusí nahánět strach, pokud v ní spolu s Ježíšem dokážeme rozpoznat Boží vůli, neboli projev Boží lásky ke každému z nás. Můžeme se dokonce modlit: „Pane dej, abych se ni neho nebál, protože všechno, co se stane, není nic jiného, než tvoje vůle! Pane dej, abych po

ni em netoužil, protože nic není více hodné touhy než tvoje vůle.

Na em v život záleží? Na tvé vůli záleží.

Dej, a se ni neho nepolekám, protože ve všem je tvá vůle. Dej, a se ni neho nechlubím, protože všechno je tvá vůle.“

Chiara Lubichová

ROK K TĚ

TVRTPÁ NEDĚLE POSTNÍ

P e teme úryvek J 9,1.6-9.13-17.34-38

Šel tam tedy, umyl se a když se vrátil, viděl I.

Co m žeme společně dlat:

Přikryjeme si dlaněmi oči a vyzkoušíme si, jaké to je „nevidět“. Můžeme poznávat různé věci hmatem, chutí, vlnou.

Ukážeme dětem k estní svíci, prohlédneme si ji, můžeme ji zapálit a obdivovat, jak svítí a projasňuje své okolí.

Zamyšlení

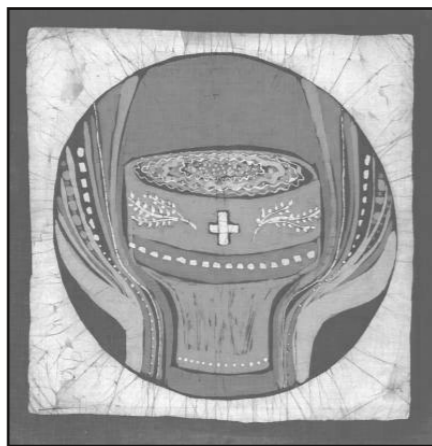
Ježíš uzdravil člověka, který byl od narození slepý. Otevřel mu oči, aby uviděl všechny barvy světa, který byl kolem něj, uviděl tváře lidí, kteří byli kolem něj, uviděl to, co si předtím jen představoval a tušil, jaké to asi je. Ježíš jej osvobozuje od toho, co mu brání vidět, a prosvětluje jeho životní slepotu.

Jsme Božími dětmi a při slavení svátosti k tomu kmeti zapalují od paškálu k tomu němu k estní svíci a říká: „Kéž (...) vždycky chodí ve světě Kristov, kéž žije z víry až do konce.“ Ujistil nás, že nám Boh přejí vidět život ve všech barvách, jaké jen život má mít, abychom dohlédli souvislost a smyslu v cí.

PÁTÁ NEDĚLE POSTNÍ

P e teme úryvek J 11,3-7.17.20-27.33b-45

Já jsem vzal íšení a život.

Co m žeme společně dlat:

Podíváme se z okna nebo se projdeme venku a hledáme, podle čeho poznáme, že se přiroda kolem nás probouzí k životu. Obdivujeme nějakou kvetoucí rostlinu nebo rašící vlnu.

Vyprávíme si, kdy bylo těžké do k se jara a kdy už to vypadalo, že jaro nikdy nepřijde.

Vyprávíme si o tom, jak se každé ráno budíme k životu, kdo nás budí, jakými slovy, jakým zvonením a co je na tom hezkého a co ne.

Připomeneme si květiny nebo zvířátka, která už se neprobudí k životu.

Vyprávíme si o přibuzných a známých, kteří se už také „neprobudí“ k životu a kteří už nezažijí letošní jaro.

Zamyšlení

Lazar se probudil k životu a vyšel z hrobu podobně jako se po zimě probouzí jaro. Ježíš vrací svému příteli Lazarovi život a ukazuje nám tím mnohem cennější probuzení, které máme přislíbeno od toho, který sám je Vzkříšením a Životem.

Při slavení svátosti k tomu maže kněz k tomu něho olejem a říká: Všemohoucí Boh (...) oznamuje posvátným olejem i tebe, nebo patříš ke Kristu navždy.“ Tato slova nás ujíší, že se můžeme radovat ze života, který i když je tady na zemi konečný, je přesto hodný nového probuzení do života ve věčnosti.

Z dopisu rodičům k postní době 2011

Postní doba

Jaká je její náplň? Název „postní“ necharakterizuje vlastně vše - dnes je

skutečně postní jeden den z celého týdne - na Popelčiny. Ale co s tím zbývajícími dny, které postem v plném slova smyslu nejsou? Někdo si v této době ledacos oděkne, ukáží se. Ale pro to vlastně dlat?

Za nás od konce postní doby - od Velikonoc, na něž je postní doba připravena. Ty jsou ústředními svátky liturgického roku. Ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista spoívá jádro celého k estanství. A k estanské Velikonoce jsou vlastně formou určitého dramatu, hry v nejvyšším slova smyslu, kterou je liturgie. Slavení Velikonoc tak vede k prožití podstatných zastavení na cestě Boží záchrany, podstatných bodů jin spásy, totiž vyvedení z Egypta, záchrana beránkem, jehož krví byly pomazány veje, soud, utrpení, smrt a vzkříšení pravého velikonočního beránka - Krista. A liturgie je dramatem, do něhož má být „divák“, tedy k estan, vtažen: má se ho

zúčastnit, aby měl podíl nejen na plodech této „hry“, tedy liturgie, ale i na plodech skutečné přivodní události - vykupitelského díla Ježíše Krista. K estan ovšem už jednou byl zásadně „vzat do hry“, a to svým k estem. K est je ponorením do Ježíše Krista a v něm do Trojice, ponorením do smrti a vzkříšení Krista, což je opisný výraz pro tajemství vykoupění, jehož výsledkem je, že jsme Boží děti, že jsme synové, a tím i dědicové skrze Boha (Gal 4,7). Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je právě připrava katechumenů (ekatelů) na k est, lépe řečeno vrchol této dlouhodobé připravy. Pro k estanskou obec je potom i výzvou, aby se za katechumeny modlila, aby se tak i vnitřně připravovala na jejich duchovní, nikoliv jen společenské, přijetí do svého stádu.

Ale vraťme se ještě k chápání velikonoce jako liturgie - hry. K estan byl

jednou provždy „pronosen“ koupelí znovuzrození. Ale tento fakt, navzdory platný, má pronikat do jeho v domě, které je stále zanášeno všim možným i nemožným, Božím i hříšným. Musí se tedy k této základní skutečnosti vracet, aby měl jako svobodný, rozumný, jednající tvor ze své vůle nastat na tajemství Kristovy smrti a vzkříšení - jinými slovy, aby v domě uchopil skutečnost svého k tomu a aby jej uskutečnil. K tomu mu má pomoci každoroční prožití Velikonoc. Účast k estan na velikonoční slavnosti má totiž pro něj vyvrcholit obnovou k estního slibu v liturgii velikonoční noci. Ježíšovo utrpení, smrt a vzkříšení se totiž stalo pro nás plně platným právě naším k estem - tím se v nás uskutečnilo tajemství vykoupění. Obnovou k estního slibu si tento nezávazný jší fakt i závazek svého života chceme uvdomit a znovu jej prožít. To ovšem nejde ve dvou nebo třech minutách, v nás, v němž obnova přilíturgii veli-

kono ní noci probíhá. A tak na tuto obnovu nás připravuje nejen liturgie velikonoční, ale právě celá postní doba.

Věm se tedy můžeme že tato připrava postní dobou uskutečňovat?

- oděknuť si postem toho, co nás zdržuje a poutá, se uvolňujeme pro Boha - zěknuť si něho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem - v tší pozornosti v ě Božím slovu vnikáme hlouběji do tajemství Božího jednání s lidmi - hlubší a plnější modlitbou se sblížíme s Bohem, naším Otcem - rozjímáním Kristova utrpení, například v křesťovské cestě, se snažíme nejen vidět velikost Boží lásky, ale také pochopit, že cesta spásy vede přes křesťovské pokání, které vrcholí ve svátosti smíření, děláme sv j obrát k Bohu, ke Kristov cestě, rozcházíme se s hříchem, nastupujeme cestu nápravy, vracíme se

do k estního stavu Božích dětí.

Zěknuť se zla a vyznáním víry přilít obnově k estního slibu ve velikonoční noci potom korunujeme naši postní „práci“ a dáváme Bohu prostor, aby v nás mohl konat své velké činy, aby v nás projevil svou sílu, tu sílu, kterou Krista vzkříšil z mrtvých (Ef 1,19-20).

P. Aleš Opatrný

Převzato z portálu www.pastorace.cz

24. duben – sv. Jiří

Když se ekne svatý Jiří, každému se v mysli vybaví mužská postava na koni, která bojuje s lítou saní. Ale podívejme se na úplný začátek legendy o tomto svatém. První zmínky o svatém Jiří jsou již z 5. století.

Jiří se narodil v Kappadokii, což je dnešní Turecko, kolem roku 270 v k estanské rodině. Byl pravděpodobně vysokým dělníkem římských legií a lesem osobní strážce římského císaře Diokleciána. Jeho kariéra se mohla ubírat závažným směrem vzhůru, kdyby se přil pronásledování a mučení k estan, které v celé římské říši propuklo v roce 303, nepřišel ke k estanství a nekritizoval císařovo rozhodnutí. Dioklecián ho dal krutě mučit. Legendy říkají, že Jiří bez zranění přežil mnoho mučení. A protože se Jiří nevzdal své víry ani poté, dal ho císař popravit. Před svou popravou přý Jiří prosil, aby každý, kdo se k němu bude obracet v upřímné modlitbě s prosbou o pomoc, dosáhl vyslyšení své prosby. Poprava se konala před Nikomédijskou obrannou zdí 23. dubna roku 303 (v celocírkevním kalendáři se památka svatého Jiřího slaví 23. dubna, ale u nás je s ohledem na český národní svátek sv. Vojtěcha

slavena až den následující). To bylo pohřbeno v palestinském městě Lydda. Toto místo se záhy stalo místem, kam chodili k estané vzdávat úctu Jiřímu jako mučedníkovi, a tak se stalo, že necelých dvacet let po smrti Jiřího byl římským císařem Konstantinem postaven první svatojiřský chrám na sv. Jiří.

Nejnámější literární podoba legendy o svatém Jiří pochází z počátku jedenáctého století, kdy bylo obyvatelstvo libyjského Silene sužováno obloudou, která vylézala z bažin, měla křídla,

zelenou krokodýlí křídla, dlouhý ocas a jedovatý dech, kterým oslepovala všechno živé. Aby se obyvatelé mohli dostat k vodě, zdroji života, museli každý den obětovat jednoho z nich jako

potravu drakovi. Jednou padl los také na královskou dceru. Jiří jel právě kolem a zlému drakovi se postavil do cesty. V urputném boji nadřadil nakonec zvířet. Drak je v této legendě vlastně ztlesnáním zla, proti kterému Jiří přisahal Bohu bojovat. Jiří, jako mučedník, silou víry ve vítězství Krista přemohl všechna pokušení, nástrahy, útoky sv. ta. Proto je to právě sv. Jiří, který je za azen do skupiny trnácti svatých pomocníků a je vyzván jako ochránce přil pochybnostech ve víře

Z dějů nedoloženosti legend byl v roce 1969 vyat z katolického Všeobecného kalendáře, ale v roce 1975 byl opět navrácen.

Svatý Jiří se stal patronem skautského bratrství (právě 24. duben je jeden z velkých skautských svátků), rytířských řádů, také horníků, sedláků, kovářů a bednářů a hlavně rolníků. Je symbolem statečnosti a zmužilosti, je ochráncem bezbranných.

Tento svatý je patronem několika zemí: v první řadě Palestiny, rodné země matky Jiřího, Gruzie, Anglie (zde je mu zasvěceno asi 160 kostelů), svatojiřská vlajka – červený kříž na bílém poli se stal základem vlajky dnešního Spojeného království, Moskevského velkoknížectví v Rusku samého, dále Katalánie, Španělska, Bulharska. Je patronem měst Janova, Moskvy, Ljubljany a mnoha dalších míst.

U nás v českých bychom pak naproti těm sedmdesát kostelů, které nesou titul svatého Jiří. Svatojiřské tradice byly doloženy také velice brzy – tak třeba kostelem sv. Jiří v Modřech

pokračování na str. 4